

Đời Đen Bạc

Tôi có người bạn lâu ngày không gặp, bữa nọ sang Cali chơi, tình cờ gặp lại bạn hiền trong một quán cà phê. Anh bạn cho biết nay đã trở thành nhà văn, ký bút hiệu là Đời Đen Bạc! Hỏi lý do tại sao lại thành nhà văn và lấy bút hiệu gì mà kỳ quái như vậy, Đời Đen Bạc trả lời:

"Moa thấy viết văn sướng nhất! Mình cho thằng nào sống là nó sống, bắt ai chết là nó chết, tạo nên thằng này cho nó giàu, cho nó sung sướng, bắt thằng khác phải nghèo, phải đau khổ, lâm ly ai oán mọi đường. Mình tạo dựng mọi sự, có khác gì một loại demi-god đâu? Đẳng khác, vẫn là người! Mình viết văn, cho mình đẹp trai, cao lớn, thông minh, sang giàu, gọi là chàng, tán ai được nấy, gái mê riu rít, đời hạnh phúc đủ đường, có ai dám phản đối gì đâu?!!!"

Tôi nhìn chung quanh trong quán cà phê. Thấy ít ra có hai ba bàn, có mấy cô đẹp nảo nùng, thơm phúng phức, đang thăm thì với nhau, mắt dán vào anh bạn Đời Đen Bạc của tôi, đây về chiêm ngưỡng thần tượng! Gái đẹp như vậy, hấp dẫn như vậy mà đem lòng mê say anh bạn vàng, vốn xấu trai, lùn, nhỏ, răng vấu, mắt tí hí đeo cặp kính dây cộm! Phi lý thật! Và mới nghiệm ra lời bạn nói làm nhà văn quả có phần chí lý! Không còn sai đi đâu nữa cả.

Hỏi sao lại lấy tên Đời Đen Bạc, hần cười cười:

Mày biết tao từ nhỏ mà! Lúc lớn lên, tao lúc nào cũng ẵm ẵp tình yêu, nhìn đâu cũng thấy tình, gặp em nào cũng có tình. Vấn đề rắc rối là ở chỗ có tình đi mà không có tình lại! Các em ghé mắt nhìn tao từ trên xuống dưới thường lắc đầu mấy cái rồi lạnh lùng quay mặt đi! Tao nhiều chua xót, đau thương tủi hận lắm mày ơi! Làm sao bây giờ? Đã sinh ra đời dưới một ngôi sao xấu thì phải chịu vậy.

Thất tình nhiều lần, tao mới khám phá ra chân lý. Là ai cũng chê tao cả nên tao đại gì mê các nàng soàng sinh, sắc đẹp trung bình, duyên dáng vừa phải. Đã thất tình thì phải thất tình cho đáng. Tao bèn chọn một nàng đẹp nhất, quý phái nhất, tài hoa nhất đem lòng mê say. Rồi tao trồng cây si trước cổng trường em lâu đến nỗi mấy tên bán nước rau má, xí muội cũng phải nhờn mặt. Nhà em đi qua đi lại đến mòn mấy đôi giày, chó berger nhà em lâu ngày sủa mãi cũng quen mặt, riết rồi vẫy đuôi mừng!

Mối tình một chiều ngày càng vĩ đại, tao vun xới, nuôi nấng mãi nên bây giờ trở hoa thành sự nghiệp văn chương lẫy lừng cho tao, bút hiệu Đời Đen Bạc là như vậy!

Mày thấy không? Tao nghiệm ra 3 điều này:

- Nếu mình là trai "trời bắt xấu", đừng hy vọng các em có tình với mình. Van lơn, cầu khẩn kiểu "Anh xin làm hạt bụi dưới chân em" vô ích.

Các nàng thấy bụi là phải phải đi ngay, không dính vào được đâu!

- Nếu số mình phải thất tình, chọn em nào đẹp nhất, ngon lành nhất mà mê. Đại gì mê mấy em vợ vẫn. Trương Chi ngày xưa chọn My Nương mà mê chứ có mê mấy chị đánh cá khác đâu!

- Không đẹp trai mà muốn các em mê mình thì phải có tài. Tài gì cũng được nhưng văn chương nghệ thuật là tốt nhất. Nên tập hát có khả năng cả cổ, lạc cả giọng, đánh đàn có tợo cả tay, vẽ vời sơn có bản vào mắt, cũng phải chịu mà thôi! Hãy tự nhủ rằng, cứu cánh của nghệ thuật là các em. Chịu khổ một tí, sau này được các em mê, có phải sướng không. Chỉ phiền một điều! Nhiều khi gần về già mới thành tài, mới nổi tiếng, các em mới mê. Sơ múi chả còn bao nhiêu nữa. Nhưng thôi, cũng đành vậy!

Tôi nhìn lại bạn. Đời Đen Bạc quả đã già! Lưng đã còng, tay chân run lẩy bẩy, hom hèm như thế mà còn nói chuyện gái đẹp mê mình! Không biết lượng sức mình thì chỉ sáu tháng đến một năm là cùng! Điều này chắc lại sắp mất ít tiền vòng hoa phúng điệu mất thôi! Chán thật!